

Právě začíná třetí týden, kdy zbytečně tvrdnu na Knihradě, kam jsem byl povolán ze svého výzkumného stanoviště, Alkwinovy věže, kde takto nemůžu přihlížet všem úžasným objevům, k nimž dochází při odhalování jejích základů. Trpím nespavostí ze strachu, že ti neschopní kopači, které nám poslali z Císařství, zničí nějakou fresku či reliéf, kterým Alkwin nechal vyzdobit místo svého posledního odpočinku. Jedině já sám bych byl schopen odkrývat vrstvy minulosti dostatečně šetrně – tak proč tam jen nemohu být? Proč mě Salvátor drží tady? To jsem snad jediný, který má k velikému Alkwinovi dostatečnou úctu? Snad jedině moje milá Zuzana.

Ano, Zuzana bylo to jediné, na co jsem se sem na Knihrad těšil. Jenže i s ní je problém: vůbec se mi nevěnuje, nose se pořád reje v mýtech, jako by tam měla odhalit to, co já dovedu vykopat! Ani večery netrávíme společně! Už několikrát jsem ji po večeři hledal ve studovně, ale nebyla tam! A u sebe v ložnici taky nebyla většinou, nechávala tam jen tu svoji odpornou krysu. Fuj. A když už jsem ji tam našel, tak byla – prý – unavená, a poslala mě pryč. Ani na ni už vlastně nemám náladu.

Takže večery trávím tím, že pozoruju hvězdy z dřevěné věže. Vyjma dneška – prší a fouká vítr, takže radši zůstávám v ložnici a z dlouhé chvíle si vypisuju svoje pocity: až takhle daleko to došlo! Místo abych přinášel světlo vědění do míst, kde je dosud tma, trčím tady a jako jediný člověk nemám co na práci (Proč mě tu proboha, Salvátore, držíš, proč!?), tak zabírám čas tím, že tvořím literaturu. Už aby to skončilo.

Ale zpátky k hvězdám – musím přiznat, že mě fascinovaly; jsem přesvědčen, že jestli se má nějak ztrácet čas, je to právě takto: sledováním hvězd. Za těch několik nocí jsem si již stihl zmapovat oblohu a vypočítávat pohyby hvězd. Z

nudy jsem si v knihovně půjčil nějakou astronomickou knihu a začal rozpoznávat souhvězdí. Byla v ní zakreslená i zdařilá mapa oblohy: zaznamenal jsem jedinou nepřesnost, totiž na mapě byl zakreslen na souhvězdí Koruny malý křížek. Na obloze tento křížek skutečně je, ovšem nikoli na Koruně, ale kousek od souhvězdí Sovy.

A přesto bych byl daleko raději na Alkwinově věži a dohlížel na vykopávky, tady jsem k ničemu, marný. Cítím se, jako bych byl znovu Císařství, znovu v Černolesi. Jediné, co po mě Salvátor chce, je přítomnost na schůzích, kde už dávno nemluví o výzkumu, ale jen právě o císařství, o tom, co se v něm děje – jako by mě to zajímalo. Neposlouchám ho, posledně mluvil o nějakém kázání arcibiskupa Ignáce (Kázání!!! Církve jsem se zřekl ještě před svým příchodem do Alkwinova údolí.) o vědění a kacírství.

Copak si Salvátor nevšímá, že tímhle vším nás odvádí od našich objevů? Nedokážu se při jeho žvatlání soustředit na Alkwina, tak si aspoň prohlížím Zuzanu. A to dokonce ani ne proto, že tyhle porady jsou téměř jediné chvíle, kdy ji vidím. Ne – aby to celé by ještě horší, je to kvůli Vilémovi. Pokaždé si sedne na poradě vedle Zuzany a s posměškem se na mě dívá, celej špinavej, černej od toho uhlí, parchant, a já jenom hledám tyhle černé skvrny na Zuzanině kůži nebo oblečení.

Aby Vilém chcípl! Aby zařval při nějakém tom svém vynalézání – vždyť od toho nebyl daleko, když vymýšlel ten svůj výbušný Krakatit. Aby chcípl Salvátor – nebo ne, stačilo by, aby se vrátil do Císařství. Ach – kéž by nám tohle řekl na zítřejší poradě. Že už nemůže zůstat na Knihradě a že půjde do Císařství.